

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2023 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Krzaczyńska-Sobczak

Protokolant: Natalia Bąbol

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2023 roku

sprawy:

1. **R. D. syna A. i K. z domu S., urodzonego (...) w P.**

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 20.09.2022 r. w godz. 11:30-16:00 w P. (...) przy ul. (...)/ul. (...) ,woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z F. D. dokonał włamania na teren prywatnej działki po uprzednim przecięciu kłódki w bramie wjazdowej a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów metalowych i mosiężnych w postaci uszczelek, kształtek zawiasów, gwoździ, śrub, nakrętek, metalowej podstawki pod telewizor powodując łączne straty w wysokości 1000zł czym działał na szkodę I. B.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

II. w dniu 20.09.2022 r. w godz. 10:30-10:50 w miejscowości (...)-(...) K. (...) woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z F. D. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieca oraz dwóch akumulatorów o łącznej wartości strat 1500 zł czym działał na szkodę A. K.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

2. **F. D. syna S. i S. z domu D., urodzonego (...) w Ł.**

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 20.09.2022 r. w godz. 11:30-16:00 w P. (...) przy ul. (...)/ul. (...), woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z R. D. dokonał włamania na teren prywatnej działki po uprzednim przecięciu kłódki w bramie wjazdowej a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów metalowych i mosiężnych w postaci uszczelek, kształtek zawiasów, gwoździ, śrub, nakrętek, metalowej podstawki pod telewizor powodując łączne straty w wysokości 1000 zł czym działał na szkodę I. B.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

II. w dniu 20.09.2022 r. w godz. 10:30-10:50 w miejscowości (...)-(...) K. (...) woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z R. D. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieca oraz dwóch akumulatorów o łącznej wartości strat 1500 zł czym działał na szkodę A. K.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

orzeka:

- oskarżonego R. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II aktu oskarżenia, z tym uzupełnieniem, iż przyjmuje, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz przyjmuje w zakresie czynu II, że oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieca oraz jednego akumulatora o łącznej wartości strat 1250 złotych, a także eliminuje z opisu czynu I zapis o treści, że oskarżony dokonał włamania po uprzednim przecięciu kłódki bramy wjazdowej oraz, że dokonał zaboru metalowej podstawki pod telewizor, czym wyczerpał dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 57b kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;**
- oskarżonego F. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II aktu oskarżenia, z tym uzupełnieniem, iż przyjmuje, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz przyjmuje w zakresie czynu II, że oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieca oraz jednego akumulatora o łącznej wartości strat 1250 złotych, a także eliminuje z opisu czynu I zapis o treści, że oskarżony dokonał włamania po uprzednim przecięciu kłódki bramy wjazdowej oraz, że dokonał zaboru metalowej podstawki pod telewizor, czym wyczerpał dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 57b kk, art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;**
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70§ 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego F. D. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;**
- na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonych R. D. i F. D. do naprawienia szkody pokrzywdzonej I. B. poprzez zapłatę na jej rzecz kwot po 500 (pięćset) złotych;**
- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego F. D. do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy;**
- zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz zwalnia ich od opłaty.**

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 293/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie			

<p>art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.1. Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	<p>R. D.</p> <p>F. D.</p>	<p>1. W dniu 20 września 2022 roku, w P. i miejscowości K., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z F. D. dokonał dwóch kradzieży i tak:</p> <p>-w dniu 20 września 2022 roku, w K. z posesji oznaczonej numerem (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieca do centralnego ogrzewania oraz akumulatora samochodowego, powodując straty w kwocie 1250 złotych na szkodę A. K.</p> <p>-w dniu 20 września 2022 roku, w P. z terenu prywatnej</p>	

posesji przy ulicy (...) (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów metalowych i mosiężnych w postaci uszczelek, kształtek, zawiasów, gwoździ, śrub, nakrętek, powodując łącznie straty w kwocie 1000 złotych na szkodę I. B., czym wyczerpał dyspozycję **art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk**

F. D.

2. w dniu 20 września 2022 roku, w P. i miejscowości K., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. D. dokonał dwóch kradzieży, i tak:

-w dniu 20 września 2022 roku w P. z terenu prywatnej posesji przy ulicy (...)/ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów metalowych i mosiężnych w postaci uszczelek, kształtek, zawiasów, gwoździ, śrub, nakrętek, powodując łącznie straty w kwocie 1000 złotych na szkodę I. B.,

-w dniu 20 września 2022 roku w K. z posesji oznaczonej numerem (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieca oraz akumulatora samochodowego powodując straty w kwocie 1250 złotych na szkodę A. K., czym wyczerpał

		dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. W godzinach rannych 20 września 2022 roku, F. D. pożyczył od swojego ojca samochód marki F. (...). Razem z kuzynem R. D. pojechał w kierunku miejscowości S.. Gdy przejeżdżali przez miejscowość K., zatrzymali się przed nieogrodzoną, niezamieszkałą posesją oznaczoną numerem (...). Z posesji oskarżeni zabrali należące do A. K. piec do centralnego ogrzewania, który był przykryty dywanem o wartości 1000 złotych oraz znajdujący się w pobliżu akumulator samochodowy o wartości 250 złotych. Następnie oskarżeni przyjechali do punktu skupu złomu przy ulicy (...) w P., gdzie podając dane ojca F. S. sprzedali zabrane wcześniej z posesji w K. piec do CO i akumulator samochodowy.</p> <p>2. Po wyjechaniu ze skupu złomu, oskarżeni poruszali się ulicą (...), wjechali przez nie zamkniętą bramę na posesję należącą do I. B. położoną przy ulicach (...)/Rajska. R. D. i F. D. zabrali leżące pod wiatą na niniejszej posesji elementy metalowe i mosiężne w postaci uszczelek,</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego R. D.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego F. D.</p> <p>Zeznania pokrzywdzonego A. K.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego R. D.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego F. D.</p> <p>Zeznania pokrzywdzonej I. B.</p> <p>Formularz przyjęcia odpadów</p> <p>Dane o karalności</p>	<p>k. 43 odwr.- 44, 112 odwr.-113</p> <p>k.36 odwr.-37</p> <p>k.57, 113 odwr.-114</p> <p>43 odwr.- 44, 112 odwr.-113</p> <p>k. 36 odwr.-37</p> <p>k. 3, 113</p> <p>k.46, 47</p> <p>k.67, 70</p>	

<p>kształtek, zawiasów, gwoździ, śrub, nakrętek o łącznej wartości 1000 złotych. Po wyjechaniu z posesji I. B., oskarżeni pojechali do skupu złomu przy ulicy (...), gdzie sprzedali zabrane rzeczy.</p> <p>3. R. D. był już czterokrotnie karny, w tym za przestępstwa skierowane przeciwko mieniu.</p> <p>4. F. D. nie był dotychczas karany.</p>			
<p>2.1. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
		<p>....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>2. OCena DOWOdów</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	<p>Wyjaśnienia oskarżonego R. D.</p> <p>Wyjaśnienia F. D.</p> <p>Zeznania pokrzywdzonych I. B., A. K.</p> <p>Dane o karalności z K.</p> <p>Protokoły przeszukania, zatrzymania</p>	<p>R. D. przyznał się do zarzucanych mu czynów, to jest do zaboru z posesji oznaczonej numerem (...) w miejscowości K. pieca centralnego ogrzewania oraz jednego akumulatora samochodowego na szkodę A. K. oraz do kradzieży dokonanej tego samego dnia elementów metalowych i mosiężnych z terenu ogrodzonej posesji położonej przy ulicy (...)(...) na szkodę I. B.. Relacja oskarżonego koresponduje nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonych, ale także znajduje wsparcie w wyjaśnieniach współoskarżonego.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do zarzucanych mu czynów, skonfrontowane z zeznaniami pokrzywdzonych, wyjaśnieniami współoskarżonego, co do zasadniczych kwestii, stanowi pełnowartościowy materiał dowodowy i jako takie mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.</p> <p>R. D. zaprzeczył aby dokonał przecięcia kłódki z bramy posesji należącej do I. B., podnosząc, iż brama nie była zamknięta. Tożsame stanowisko w tej kwestii zajął również F. D.. Stanowisko oskarżonych w tym</p>	

zakresie
uprawdopodobniają
zeznania pokrzywdzonej,
która na rozprawie w
dniu 24 lutego 2023
roku przyznała, iż nie
jest pewna, czy brama
przed zdarzeniem była
zabezpieczona kłódką,
z uwagi na sytuację
która miała miejsce w
godzinach rannych, a
związaną z koniecznością
szybkiego powrotu do
domu syna pokrzywdzonej
i ponowny jego również
szybki wyjazd do pracy.
W tym stanie rzeczy,
zważywszy na kontekst
sytuacyjny, zaistniałe
zamieszanie, konieczność
szybkiego powrotu do
pracy, nie można
z całą stanowczością
wykluczyć, iż brama
nie została zabezpieczona
kłódką, stanowiąc tym
samym łatwy, niczym
nieograniczony dostęp do
posesji. W realiach
przedmiotowej sprawy, w
tym również zeznań A.
K., depozycje oskarżonego
w kwestii liczby
akumulatorów
samochodowych
stanowiących przedmiot
zaboru z posesji
w/w pokrzywdzonego,
zasługują na pozytywną
ocenę. R. D.
konsekwentnie wskazywał
w toku prowadzonego
postępowania, iż
przedmiotem zaboru,
poza piecem CO,
był jeden akumulator
samochodowy. Również F.
D. stanowczo wskazywał,
iż przedmiotem kradzieży

(poza piecem CO) był jeden akumulator samochodowy. Wersja oskarżonych w realiach przedmiotowej sprawy, w szczególności depozycji pokrzywdzonego, który przyznał, iż posesja nie była w żaden sposób zabezpieczona przed dostępem osób trzecich, dodatkowo jest posesją niezamieszkałą, nadto już wcześniej dochodziło do kradzieży znajdujących się na niej rzeczy, nie może zostać skutecznie podważona. W tym stanie rzeczy nie można zasadnie przypisać oskarżonym, w świetle konsekwentnych ich wyjaśnień, co do zasady przyznających się do zarzucanych czynów, dyspozycji art. 5 § 2 kpk, zaboru drugiego akumulatora.

W taki sam sposób ocenić należy wyjaśnienia F. D.. Rzeczowa relacja oskarżonego, skonfrontowana z wyjaśnieniami współoskarżonego oraz depozycjami pokrzywdzonych, może stanowić -co do kluczowych kwestii- pełnowartościowy materiał dowodowy i jako taka może stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż oskarżeni przyznający się do stawianych im zarzutów, niezależnie

od siebie przedstawili korespondujące ze sobą co zasadniczych kwestii, okoliczności inkryminowanych czynów. Nieprzekonujące i nieznajdujące akceptacji sądu są początkowe wyjaśnienia oskarżonych, sugerujące, iż okoliczności wskazywały, iż piec i akumulator zostały wystawione przez właściciela do zabrania. Nie było żadnych przesłanek, które uprawniałyby oskarżonych do takiego wniosku. Wręcz przeciwnie, jak przyznał A. K., wobec faktu, iż posesja nie była ogrodzona, dostęp do niej był bardzo łatwy, nakrył piec CO dywanem, aby właśnie nie „kusić” potencjalnych „amatorów” cudzej własności.

Zeznania A. K. i I. B. jako rzeczowe, konkretne, a jednocześnie wyważone, stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy i jako takie mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Jako, że żaden z w/w pokrzywdzonych nie był świadkiem przestępczych zdarzeń, walor dowodowy ich zeznań sprowadza się przede wszystkim do kwestii ustalenia rzeczy będących przedmiotem zaboru, ich wartości oraz zabezpieczeń chroniących je przed zaborem, co jest istotne w kontekście przyjęcia właściwej

		<p>kwalfikacji prawnokarnej czynów przypisanych oskarżonym.</p> <p>Dokumenty urzędowe sporządzone we właściwej formie i przez uprawnione podmioty.</p> <p>Wskazane źródła dowodowe stanowią udokumentowanie czynności procesowych, powstały zgodnie z normami przepisnymi w kodeksie postępowania karnego i dają rękojmię wiarygodności i rzetelności.</p>	
<p>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1 2	R. D. F. D.

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Analiza zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności w postaci: rzeczowych wyjaśnień oskarżonych, wyważonych i logicznych zeznań pokrzywdzonych, pozwoliły na przypisanie oskarżonym zarzucanych im czynów (przy modyfikacji opisów i kwalifikacji o czym poniżej). Istota czynności wykonawczej kradzieży polega na zaborze, a więc na wejściu w posiadanie rzeczy, która do czasu czynu sprawcy była we władaniu innej, uprawnionej osoby. Innymi słowy, zabór to wyjęcie rzeczy spod władania osoby uprawnionej, bez jej zgody i bez żadnej podstawy prawnej, która mogłaby do takiego czynu uprawniać i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę (zob. wyr. SN z 18.12.1998 r., IV KKN 98/98, Prok. i Pr. 1999, Nr 7–8, poz. 5; post. SN z 4.10.2012 r., III KK 285/12, Legalis). Kradzież z włamaniem to typ kwalifikowany kradzieży zwykłej z art. 278 kk, która różni się od niej sposobem popełnienia, gdzie dokonanie zaboru wiąże się z przełamaniem istniejącego zabezpieczenia rzeczy</p>	

ruchomej (por. wyr. SN z 3.2.1999 r., V KKN 566/98, Prok. i Pr. 1999, Nr 7-8, poz. 7). Innymi słowy, istota tego czynu wiąże się więc z zamkniętym dostępem do przedmiotu czynu i bez przełamania tej przeszkody, nie jest możliwe dokonanie zaboru rzeczy ruchomej. Jest to więc przestępstwo złożone, dwuaktowe, na które składają się dwie odrębne czynności sprawcze: włamanie, czyli przełamanie zabezpieczenia, oraz następne dokonanie zaboru rzeczy ruchomej, która była zabezpieczona przed swobodnym dostępem osób nieuprawnionych (por. Komentarz do art. 279 KK red. Stefański 2023, wyd.6/Oczkowski, Legalis). Istota włamania sprowadza się nie tylko do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia bariery chroniącej dostęp do rzeczy, co polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie woli dysponenta rzeczy zabezpieczenia jej przed innymi osobami. Stosownie do treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1980 r., sygn. akt VII KZP 48/79, (OSNKW 1980/8/65), - kradzież z włamaniem zachodzi wówczas, gdy sprawca zabiera w celu przywłaszczenia cudzą

rzecz ruchomą w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza. Reasumując, stwierdzić należy, iż warunkiem odpowiedzialności za kradzież z włamaniem jest, ustalenie wystąpienie dwóch okoliczności. Po pierwsze, że stanowiąca przedmiot zaboru rzecz ruchoma jest zabezpieczona, a więc istnieje specjalne urządzenie (mechaniczne lub elektroniczne), którego funkcją jest zamknięcie dostępu do rzeczy osobom nieuprawnionym, po drugie, że to zabezpieczenie zostało aktywowane i było uruchomione w chwili podejmowania przez sprawcę zamachu na zabezpieczone mieniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3. 02. 1999r., sygn.akt V KKN 566/98, Prok. I Pr. 1999/7-8/7). Niespełnienie któregokolwiek ze wskazanych warunków wyklucza możliwość realizacji znamion czynu zabronionego określonego w treści art. 279 § 1 kk. Dla kompleksowej oceny przedmiotowej sprawy, koniecznością jest odwołanie się do

treści postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 roku, sygn. V KK 388/09 (które- jak można się tylko domyślać- miał na uwadze Prokurator, stawiając zarzut z art. 279 § 1 kk odnośnie czynu na szkodę I. B.). Rzeczywiście w przywołanym judykacie, Sąd Najwyższy stwierdził, iż pokonanie przez zniszczenie (uszkodzenie) przeszkody w postaci ogrodzenia zabezpieczającego mienie, dokonane w celu zaboru cudzego mienia, może być uznane za przestępstwo kradzieży z włamaniem w rozumieniu art. 279 § 1 kk. Kluczowe w powyższym jest stwierdzenie „może być”, co zakłada już samo w sobie, że nie każde takie działanie będzie automatycznie kwalifikowane jako czyn z art. 279 § 1 kk (co wyraźnie SN akcentuje w uzasadnieniu). Lektura uzasadnienia stanowiska Sądu Najwyższego szczegółowo wskazuje jakie warunki muszą zostać spełnione, aby było to możliwe. Warunkami tymi są, po pierwsze całkowite ogrodzenie określonego miejsca przestrzeni, wydzielające je i zabezpieczające przed dostępem osób postronnych. Drugim warunkiem jest to, że ogrodzenie musi stanowić realną przeszkodę uniemożliwiającą „prosty”

zabór określonego mienia, przeszkodę manifestującą wolę dysponenta mienia zabezpieczenia go właśnie w ten sposób. Trzeci warunek związany jest ze sposobem pokonania przeszkody- fizycznym jej usunięciem, wymagającym użycia stosownej siły, środków czy narzędzi, przy czym niewystarczające byłoby pokonanie przeszkody poprzez niewymagające znacznej siły np. wypchnięcie czy odsunięcie, nie mówiąc już o przeskoczeniu ogrodzenia. Czwarty warunek (kluczowy dla niniejszej sprawy) dotyczy natomiast samego przedmiotu zaboru- musi on charakteryzować się takimi właściwościami, aby bez pokonania zabezpieczenia nie był możliwy jego zabór (np. przerzucenie przez ogrodzenie) (por postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2010 roku, sygn. V KK 388/09, Legalis). W realiach przedmiotowej sprawy, z uwagi na dokonane ustalenia o czym szerzej wcześniej, a wynikające z wątpliwości wyrażonych przez samą pokrzywdzoną I. B. co do zamknięcia na kłódkę przedmiotowej bramy, kwestia możliwości przyjęcia włamania za Prokuratorem jest niemożliwa. Jednakże mając na uwadze forsowaną koncepcję organu prokuratorskiego

co do kwalifikacji
prawnokarnej włamania w
zakresie czynu na szkodę
I. B., to uczynić należy
zastrzeżenie (abstrahując
na potrzeby niniejszych
rozważań od ustalenia,
iż brak pewności
czy przedmiotowa brama
była zabezpieczona w
jakikolwiek sposób), iż
z uwagi na czwarty
warunek, a więc dotyczący
właściwości przedmiotu
zaboru, którymi w
realiach przedmiotowej
sprawy były niewielkie
gabarytowo elementy
metalowe i mosiężne,
możliwy był ich zabór bez
pokonania jakichkolwiek
zabezpieczeń (np. poprzez
zwykłe przerzucenie przez
ogrodzenie). W tym stanie
rzeczy koncepcja kradzieży
z włamaniem co do czynu
popelnionego na szkodę
I. B. jest chybiona, jako
nie znajdująca oparcia w
zgrupowanym materiale
dowodowym. Oskarżeni
działali w warunkach
współsprawstwa. Z istoty
współsprawstwa (art. 18
§ 1 kk) wynika, że
każdy ze współsprawców
ponosi odpowiedzialność
za całość popelnionego
przestępstwa, a więc także
i w tej części, w
której znamiona czynu
zabronionego zostały
wypełnione zachowaniem
innego (innych)
współsprawcy
(współsprawców).
Działanie wspólnie i
w porozumieniu w
rozumieniu art. 18 §
1 kk nie ogranicza

się do takich sytuacji, gdy wszystkie elementy i przebieg podjętego działania wynikają z uprzedniego uzgodnienia między współdziałającymi, lecz mieści w sobie również takie działania, których podjęcie dyktuje czy wymusza dynamiczny rozwój wydarzeń, o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż nie akceptuje on działań niezgodzonych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia. Jedynie wówczas możliwe jest uznanie, iż sprawca ten ponosi odpowiedzialność w granicach swego pierwotnego zamiaru, z wyłączeniem czynności stanowiących nieakceptowany eksces współdziałającego (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 09 marca 2017 roku, sygn. II AKa 28/(...), Legalis). Odnosząc powyższe uwagi do realiów przedmiotowej sprawy, z uwagi na fakt, iż R. D. jak i F. D. obejmowali swoim zamiarem cały zespół znamion czynów, w których popełnieniu uczestniczyli, należało uznać, że działali oni w warunkach współsprawstwa. Warunkiem koniecznym współsprawstwa nie jest bowiem własnoręczne zrealizowanie wszystkich znamion przestępstwa

przez wszystkie osoby uczestniczące w jego realizacji. Wystarczające jest, by osoby ze sobą współdziałające obejmowały swym zamiarem cały zespół znamion przedmiotowych danego przestępstwa i aby w jego realizacji spełniały określoną rolę, wskazującą bezspornie na zamiar popełnienia owego przestępstwa we współdziałaniu z inną osobą, uważając całe działanie za własne przedsięwzięcie. Sąd czyniąc za punkt odniesienia zeznania pokrzywdzonej co do rzeczy stanowiących przedmiot zaboru wyeliminował zabór przez oskarżonych na szkodę I. B. metalowej podstawki do telewizora. Świadek na rozprawie w dniu 24 lutego 2023 roku przyznała, iż już po złożeniu zeznań, które składała „na gorąco” tuż po zajściu, okazało się, że przedmiot ten jest na posesji. Okoliczność ta nie przełożyła się na ostateczną wartość szkody poniesioną przez pokrzywdzoną, bowiem jak przyznała I. B. wyliczając szkodę podawała jej dolną granicę. Sąd dokonał również zmiany opisu czynu na szkodę A. K., eliminując z jego opisu zabór drugiego akumulatora, z uwagi na okoliczności wskazane powyżej. Mając na uwadze zgromadzony materiał

dowodowy i dokonane w oparciu o niego ustalenia sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonym, poprzez przyjęcie, iż działali oni w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 12 § 1 kk, czym wyczerpali dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk. Zgodnie z art. 12 § 1 kk warunkiem uznania wielu zachowań za czyn ciągły jest popełnienie ich w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Nie budzi wątpliwości opinia, że termin "zamiar", którego użyto w komentowanym przepisie, należy interpretować w zgodzie z art. 9 § 1 kk. Stąd trzeba przyjąć, że warunkiem czynu ciągłego jest objęcie zamiarem jego sprawcy (bezpośrednim lub ewentualnym) wszystkich zachowań składających się na ten czyn już w momencie przystępowania przezeń do popełniania pierwszego z nich. Przy czym nie spełnia kryteriów czynu ciągłego wypadek, gdy poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania

(por. Komentarz do art. 12 kk red. Stefański 2023, wyd. 6/Pohl, Legalis). W realiach przedmiotowej sprawy, zebrany materiał dowodowy uprawnia do przyjęcia, iż poszczególne zachowania oskarżonych zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem. Działania oskarżonych były przygotowane, planowe, realizowane w ramach z góry powziętego modus operandi. W/w pożyczili samochód aby zrealizować swój cel, jakim był zabór przedmiotów z posesji, które nadawały się do sprzedaży w skupie złomu.

Podsumowując, oskarżeni mieli możliwość zachowania się zgodnie z prawem, a mimo to żaden z nich dał posłuchu normom prawnym. Nie zachodziły przy tym żadne okoliczności wyłączające ich winę. Mając powyższe na uwadze uznać należy, iż zachowania R. D. i F. D. jako bezprawne, karalne, karygodne i zawinione stanowią przestępstwa.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. D. F. D.	1 2, 3, 4, 5		Kara pięciu miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk jest adekwatna

tak do stopnia winy jak i społecznej szkodliwości czynu przypisanego R. D. oraz uwzględniają okoliczności obciążające go w postaci:

- uprzedniej karalności, w szczególności za przestępstwa skierowane przeciwko mieniu, konflikty z prawem pomimo młodego wieku (dla czytelnego zobrazowania niniejszej okoliczności koniecznym jest zestawienie z jednej strony wieku oskarżonego nieprzekraczającego na dzień wydania wyroku w przedmiotowej sprawie 31 lat, z faktem, iż pierwsze skazanie oskarżonego miało miejsce już w 2016 roku, gdy oskarżony miał zaledwie 24 lat) świadczące o niewyciąganiu konstruktywnych wniosków z uprzednich skazań, doświadczeń z organami ścigania i wymiarem sprawiedliwości, stanowiące tym samym negatywny prognostyk co do procesu resocjalizacji,

a także okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego w postaci: postawy oskarżonego po popełnieniu przypisanego mu czynu, a wyrażającą się przyznaniem do zarzucanych czynów, złożeniem rzeczowych wyjaśnień, wyrażeniem żalu z powodu tego co się stało.

Reasumując, z jednej strony uprzednia karalność oskarżonego, przy uwzględnieniu postawy oskarżonego po popełnieniu przypisanych mu zachowań, wskazują, że R. D. mimo młodego wieku jest osobą zdemoralizowaną, wymagającą oddziaływania resocjalizacyjnego w warunkach zakładu karnego.

Kara pięciu miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w oparciu o dyspozycję art. 69 §1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk na okres próby dwóch lat, kara grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk w ilości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda, są adekwatne tak do stopnia winy jak i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu oraz uwzględniają okoliczności obciążające go w postaci:

-liczby przypisanych zachowań zrealizowanych w warunkach art. 12 § 1 kk,

a także przemawiających na jego korzyść w postaci postawy po popełnieniu zarzucanych mu czynów, wyrażającej się szczerym przyznaniem i złożeniem wyjaśnień korespondujących co do

istoty z pozostałym materiałem dowodowym a także dotychczasowej niekaralności analizowanej w kontekście bardzo młodego wieku oskarżonego. Przedmiotowa sprawa stanowi pierwszy konflikt z prawem niespełna 25-letniego F. D..

Sąd w oparciu o dyspozycje art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk zastosował wobec oskarżonego instytucję warunkowego zawieszenia kary na okres próby dwóch lat. W tym miejscu zwrócić należy uwagę, że podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, jest przekonanie sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stawiając prognozę kryminologiczną sąd bierze pod uwagę możliwość oddziaływania na skazanego w okresie próby. Przekonanie sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, ma być oparte przede wszystkim na postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie

życia, oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa (wyrok SA w Katowicach z 10 lutego 2000 r., II Aka 5/2000, OSA 20001/1/1).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy, w ocenie sądu, zasadnym jest zastosowanie wobec F. D. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący dwa lata. Nie można tracić z pola widzenia dotychczasowego sposobu życia oskarżonego, braku konfliktów z prawem. W tym miejscu podkreślić należy, że instytucja zawieszenia kary pozbawienia wolności nie oznacza bezkarności sprawcy, wręcz przeciwnie, bowiem obok elementu dobrodziejstwa stanowi bardzo ważny element motywujący do unikania zachowań sprzecznych z prawem, służy tym samym kształtowaniu prawidłowej postawy u oskarżonego. Oskarżony musi zdawać sobie sprawę, iż zachowania sprzeczne z prawem, w zależności od ciężaru gatunkowego, mogą skutkować obligatoryjnym bądź fakultatywnym zarządzeniem wykonania orzeczonej kary. Tylko od samego oskarżonego zależy jak wykorzysta on

			okres próby i jak będzie on przebiegał. Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk sąd zobowiązał oskarżonego do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy, który to obowiązek w realiach przedmiotowej sprawy, w ocenie sądu wpisze się docelowo w osiągnięcie pozytywnego efektu resocjalizacyjnego wobec oskarżonego.
5. 1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOszty procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6	<p>O kosztach postępowania sąd orzekł w oparciu o brzmienie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223). W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd może zwolnić (nie ma obowiązku) oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Zachował swą aktualność pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 5 lipca 1983 roku, (sygn. Rw 529/83, OSNKW 1-2/1984/21) mówiący, iż zwolnienie od kosztów postępowania za którąkolwiek instancję jest fakultatywne i ocenne, co obliguje sąd do wskazania występujących w sprawie okoliczności, które stanowią podstawę ustalenia, że uiszczenie kosztów postępowania byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Odnosząc powyższe</p>	

rozważania do realiów przedmiotowej sprawy, zasadnym jest zwolnienie oskarżonych od opłat od wymierzonych kar. Za rozstrzygnięciem takim przemawiają, poza wymierzeniem R. D. kary pozbawienia wolności, okoliczności dotyczące ich sytuacji finansowej i możliwości zarobkowych. Żaden z w/w nie mają stałej pracy, dodatkowo R. D. ma na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w pkt. 6 sentencji wyroku.

6. 1Podpis